

UZASADNIENIE

D. O. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że:

w dniu 31 maja 2017 roku w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci torebki wraz z zawartością telefonu komórkowego marki M. (...), telefonu komórkowego marki M. (...), dowodu osobistego, karty płatniczej (...) SA, karty M., karty (...), kosmetyków, parasolki, okularów przeciwsłonecznych w łącznej kwocie 1.600 zł na szkodę K. C., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sądu ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 maja 2017 r. po północy K. C. wracała od domu po wieczorze spędzonym wraz ze znajomymi, z którymi pożegnała się na ulicy (...) z zamiarem przejścia się do przystanku (...). Po drodze podszedł do niej nieznany jej młody mężczyzna, którym później okazał się być D. O.. Był on w towarzystwie trzech innych młodych mężczyzn, którzy się z nim pożegnali, a D. O. postanowił towarzyszyć K. C.. Przedstawił się jej, jak również powiedział, że w pobliskiej restauracji pracuje jego brat i że w tym momencie akurat jest przed tym lokalem i zaproponował, aby wspólnie się tam udali. K. C. przystała na tę propozycję. Przed restauracją spotkali brata D. O. w towarzystwie dwóch mężczyzn i kobiety. Po krótkiej rozmowie pożegnali się i odeszli. Po drodze D. O. zaproponował K. C., aby pojechała do niego do mieszkania. Kiedy odmówiła, D. O. nalegał, żeby została. Kiedy jedank stwierdziła, że zamierza jechać do siebie do domu, D. O. popchnął ją w taki sposób, że upadła na chodnik. Wówczas D. O. wyrwał jej torebkę z ręki i uciekł w pobliże zaparkowanych samochodów. W torebce miała ona dwa telefony komórkowe: (...) i M. (...), portfel z dowodem osobistym, kartą płatniczą (...) SA, kartą M., Kartą (...), kosmetyki, parasolkę, okulary przeciwsłoneczne. Widząc, w którym kierunku oddalił się D. O., K. C. podążyła za nim i zażądała zwrotu torebki. D. O. na ponowione żądanie zwrotu torebki powiedział, żeby z nim została i spytał się jej, dlaczego „taka jest”. W tym momencie K. C. dostrzegła pod jednym z zaparkowanych samochodów swoją torebkę i porozrzucane rzeczy, po które sięgnęła. Kiedy je zbierała, D. O. uciekł. Po pozbieraniu swoich rzeczy stwierdziła, że brakuje portfela z dokumentami oraz dwóch telefonów komórkowych. Postanowiła więc udać się do restauracji, do brata D. O., który podjął próbę telefonicznego skontaktowania się z nim. Kiedy okazało się to bezskuteczne, zadzwonił na Policję, którą K. C. powiadomiła o zaistniałym zdarzeniu.

Wartość telefonu M. (...) na dzień 31 maja 2017 r. wynosiła 200 złotych, zaś telefonu M. (...) – 230 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania K. C. k. 13v-14, k. 204-205, zeznania M. B. k. 23v-24, k. 304-305 oraz opinię biegłego rzeczoznawcy z zakresu wyceny ruchomości k. 251-253.

D. O. ma obecnie 27 lat, wykształcenie podstawowe, bez wyuczonego zawodu, przed zatrzymaniem utrzymywał się z prac dorywczych. W toku postępowania przygotowawczego został poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu, na podstawie którego biegli nie stwierdzili objawów choroby psychicznej, natomiast rozpoznano u niego osobowość nieprawidłową, upośledzenie umysłowe lekkie, uzależnienie od alkoholu oraz szkodliwe używanie substancji odurzających. Ten stan psychiczny w czasie czynu nie znosił jednak ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, poczytalność nie budziła wątpliwości

dowód: dane osobopoznawcze k. 203; opinia sądowo-psychiatryczna k. 35-37, opinia sądowo-psychiatryczna uzupełniająca k. 58-60

D. O. był dotychczas ośmiokrotnie karany, w tym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 28 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 22/14 za czyn z art. 280 § 2 kk, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie o sygn. akt II AKa 288/14 z dnia 9 października 2014 r., na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 sierpnia 2012 r. do 11 lipca 2014 r. oraz od 10 marca 2015 r. do 23 kwietnia 2016 r.

dowód: informacja z KRK k. 300-303, odpis wyrok w sprawie VIII K 22/14 k. 226, odpis wyroku w sprawie II AKa 288/14 k. 227-228; informacja z bazy NOE-SAD k. 182-189

D. O. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. (k. 30v) Na etapie zaś postępowania sądowego, inaczej niż w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, aczkolwiek nie pamiętał przebiegu tego zdarzenia, gdyż jak wyjaśnił, był pod wpływem alkoholu i substancji psychoaktywnych. Złożył też oświadczenie o woli przeproszenia pokrzywdzonej i naprawienia wyrządzonej jej szkody. (k. 203)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań pokrzywdzonej K. C., wsparty dowodem z opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu wyceny ruchomości, pozwala na odtworzenie okoliczności, w jakich doszło do kradzieży torebki wraz z jej zawartością. W tym zakresie zeznania pokrzywdzonej były spójne. Świadek bezpośrednio po zdarzeniu opisał w sposób logiczny i rzeczowy przebieg zdarzenia, następnie podtrzymała te twierdzenia w toku rozprawy głównej. Jej depozycje w odniesieniu do tego, jakiego rodzaju przedmioty zostały jej skradzione i jaką część z nich udało się jej odzyskać były konsekwentne. Stąd zeznania świadka K. C. w tym zakresie obdarzył walorem wiarygodności. Kwestią wymagającą jednak uściślenia była wartość przedmiotów, które znajdowały się w torebce, a którą to pokrzywdzona podawała jedynie szacunkowo. Zarówno w odniesieniu do samej torebki, jak i portfela, okularów słonecznych i parasolki, brak było przesłanek do czynienia kategoriycznych ustaleń odnośnie ich rzeczywistej wartości na dzień kradzieży, albowiem przedmioty te były już użytkowane, pokrzywdzona nie dysponowała żadnym dokumentami ich zakupu pozwalającymi zweryfikować ich wartość rynkową, czy to w oparciu o dane producenta, informacje co materiału, z jakiego zostały wykonane, stopnia zużycia. Miarkowanie zaś przez pokrzywdzoną wartości telefonów, które najłatwiej było odnieść do cen rynkowych, okazało się nietrafione, gdyż znacząco odbiegało od wartości, jakie uzyskano odwołując się do opinii biegłego rzeczoznawcy. Kierując się zatem dyspozycją art. 5 § 2 kpk Sąd przyjął, iż przedmioty te przedstawiały jedynie wartość emocjonalną dla pokrzywdzonej, nie mając natomiast wartości rynkowej, a zatem takiej, za którą te używane przedmioty można byłoby sprzedać. Należy mieć bowiem na względzie to, że przedmiotem bezpośredniego działania sprawcy przy przestępstwie z art. 278 § 1 kk jest rzecz ruchoma, którą zgodnie z definicją zawartą w art. 45 kc jest przedmiot materialny, wyodrębniony i mogący samodzielnie występować w obrocie, ale także przedstawiający wartość materialną (tak wyrok SA w Katowicach z dnia 13.10.2003 r. II AKa 236/03).

W związku z zachodzącymi wątpliwościami co do trafności wskazania przez pokrzywdzoną wartości utraconych przez nią telefonów, Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy z zakresu wyceny ruchomości, który w oparciu o dane wskazane przez pokrzywdzoną co do modelu, daty ich nabycia i stopnia zużycia określił ich średniorynkową wartość. Przedstawiona przez biegłego opinia była spójna, poprzedzona wywodem co przyjętych założeń stanowiących podstawę szacowania wartości tych ruchomości, a wyprowadzone na tej podstawie wnioski zostały przez biegłego należycie uzasadnione. Z powyższych względów Sąd przedstawioną przez biegłego wartość tych przedmiotów uznał za trafną i na tej podstawie dokonano ustaleń faktycznych, przyjmując, że łączna wartość utraconych telefonów wynosiła 430 złotych. Powyższe ustalenie skutkowało następnie zmianą kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Zgodnie bowiem z art. 119 § 1 kw działanie polegające na zaborze mienia w celu przywłaszczenia o wartości do 500 zł stanowi wykroczenie, nie zaś występki z art. 278 § 1 kk. W odniesieniu do tego czynu ustawodawca wprowadził zasadę czynu przepołowionego, dla prawnie karnej oceny którego istotna jest wartość mienia, będącego przedmiotem przestępstwa.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania M. B., albowiem były one spójne i rzeczowe. Świadek, będąc przesłuchiwanym na etapie postępowania sądowego, nie pamiętał wprawdzie okoliczności tej sprawy, co uzasadnione jest tym, iż podejmuje szereg czynności służbowych jako funkcjonariusz Policji w licznych podobnych sprawach, niemniej podtrzymał on swoje depozycje, które złożył bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy znane mu okoliczności mógł opisać opierając się na własnej pamięci.

W zakresie stanu psychicznego oskarżonego i jego poczytalności Sąd swoje ustalenia oparł na opinii biegłych lekarzy psychiatrów, którzy sporządzili ją na podstawie zebranej dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonych badań ambulatoryjnych oskarżonego. Wyprowadzone na tej podstawie wnioski końcowe są kategoryczne i jasne, w konsekwencji czego Sąd w pełni je podzielił.

Pozostały ujawniony materiał dowodowy nie budził jakichkolwiek wątpliwości co do jego wiarygodności.

Przechodząc do prawno-karnej oceny działania oskarżonego wskazać należy, iż zgodnie z art. 10 § 1 kodeksu wykroczeń, jeżeli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie, z tym że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał zatem oskarżonego **D. O.** w granicach oskarżenia, przy zastosowaniu art. 10 § 1 kodeksu wykroczeń, za winnego tego, że w dniu 31 maja 2017 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dowodu osobistego, karty płatniczej (...) SA, karty M. i karty (...) na szkodę K. C., przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu m.in. w okresie od 10 marca 2015 r. do 23 kwietnia 2016 r. kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2014 r. sygn. akt VIII K 22/14, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 października 2014 r. sygn. akt II AKA 288/14 za przestępstwo podobne z art. 280 § 2 kk. Czyn ten został zakwalifikowany jako występki z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Odpowiedzialności karnej na podstawie art. 278 § 1 kk podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, przy czym przepis ten znajduje w myśl § 5 tego artykułu zastosowanie także w odniesieniu do karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego. Ponadto art. 275 § 1 kk penalizuje działania polegające na kradzieży dokumentu stwierdzającym tożsamość innej osoby, zaś art. 276 kk – działania polegające na

niszczeniu, uszkodzaniu, czynieniu bezużytecznym, ukrywaniu lub usuwaniu dokumentu, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Dokumentem zaś w rozumieniu art. 115 § 14 kk jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

W niniejszej sprawie w portfelu, którego zaboru oskarżony się dopuścił znajdowała się nie tylko karta banku (...) SA, a zatem uprawniająca do podjęcia gotówki z bankomatu, jak również dowód osobisty pokrzywdzonej, a zatem dokument stwierdzający jej tożsamość, ale także karta M. i Kartą (...), które ze względu na zawarte w nich treści stanowiły potwierdzenie uprawnień do korzystania z usług klubu i komunikacji miejskiej.

Odnosząc się natomiast do zamiaru sprawy, zdaniem Sądu, fakt dokonania zaboru tak portfela z jego zawartością, jak i telefonów komórkowych, wskazywał na świadome działanie oskarżonego, który spośród innych rzeczy dokonał wyboru tych, które mogły przedstawiać dla niego największą wartość. Powszechnie bowiem wiadomo, iż portfel jest miejscem, w którym przechowuje się dokumenty, karty płatnicze, karty uprawniające do korzystania z usług. Oskarżony zatem, porzucając torebkę z innymi przedmiotami, które się w niej znalazły, działał z pełnym rozeznaniem.

Mając na uwadze powyższe Sąd skazał D. O. za czyn zakwalifikowany z art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, zaś na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Zgodnie bowiem z dyspozycją art. 11 § 2 kk jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie

wszystkich zbiegających się przepisów, natomiast karę – jak stanowi art. 11 § 3 kk – wymierza na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą.

Przy wymiarze tej kary Sąd kierował się dyrektywami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 kk. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, skutkującą tym, iż działał on w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. W myśl bowiem ostatniego z przywołanych przepisów działa w warunkach recydywy taki sprawca, który będąc skazanym za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. W odniesieniu zaś do D. O. wskazać należy, iż czynu tego, należącego do przestępstw przeciwko mieniu, dopuścił się po odbyciu w okresie od 28 sierpnia 2012 r. do 11 lipca 2014 r. oraz od 10 marca 2015 r. do 23 kwietnia 2016 r. kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2014 r. sygn. akt VIII K 22/14, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 października 2014 r. sygn. akt II AKa 288/14 za przestępstwo podobne z art. 280 § 2 kk

Okolicznością łagodzącą wymiar kary w przypadku oskarżonego było natomiast okazanie przez niego skruchy i gotowości naprawienia szkody, którą swoim działaniem wyrządził pokrzywdzonej. Skrucha ta nie mogła jednak przesądzić o orzeczeniu wobec oskarżonego innego łagodniejszego rodzaju kary aniżeli kara pozbawienia wolności, w szczególności, że nie wyprowadził on z dotychczasowych kar odpowiedniej „nauki” i nie powstrzymał się od dokonania kolejnego czynu zabronionego.

Ponadto Sąd uznał oskarżonego **D. O.** za winnego popełnienia wykroczenia z art. 119 § 1 kw polegającego na tym, że w tym samym miejscu i czasie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki damskiej z zawartością telefonu komórkowego marki M. (...) o wartości 200 zł oraz telefonu komórkowego marki M. (...) o wartości 230 zł. Sąd za czyn ten na podstawie art. 119 § 1 kw skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 20 (dwudziestu) dni aresztu. Również w odniesieniu do wymiaru tej kary jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił postawę oskarżonego wobec pokrzywdzonej, wolę jej przeproszenia i zadośćuczynienia szkodzie, zaś jako okoliczność obostrzającą - uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa przeciwko mieniu. Także rozmiar wyrządzonej szkody był okolicznością obostrzającą wymiar tej kary, albowiem zbliżała się ona do górnej granicy, której przekroczenie nakazywałoby uznać ten czyn za występki, a nie – wykroczenie.

Nadto kierując się dyspozycją art. 10 § 1 kodeksu wykroczeń Sąd orzekł, że wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności.

Sąd, mając na względzie poniesioną przez pokrzywdzoną K. C. szkodę, nałożył na oskarżonego na podstawie art. 119 § 4 kw obowiązek kompensacyjny polegający na zapłacie pokrzywdzonej równowartości ukradzonego mienia w kwocie 430,00 zł (czterysta trzydzieści złotych).

Nadto na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawie od dnia 31 maja 2017 roku od godz. 19:55 do dnia 1 czerwca 2017 roku godz. 12:05.

O kosztach procesu Sąd orzekł w zakresie wynagrodzenia obrońcy z urzędu na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.) oraz § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r. poz. 1714) zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. kwotę 840,00 zł (osiemset czterdzieści złotych) powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. O. z urzędu. Nadto Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49; poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego od kosztów i opłat w sprawie, określając, że ponosi je Skarb Państwa, albowiem oskarżony nie dysponuje żadnym własnym majątkiem, przebywając zaś w zakładzie karnym nie ma możliwości zarobkowych, które pozwoliłyby mu na uregulowanie tychże należności.

sędzia Justyna Koska-Janusz

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem.

sędzia Justyna Koska-Janusz